

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki (przewodniczący)

SSN Adam Roch

SSN Igor Zgoliński (sprawozdawca)

w sprawie **S. P.**,

ukaranego z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 19 kwietnia 2023 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść ukaranego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 22 września 2022 r., sygn. II W 320/22,

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. co do braku orzeczenia
formy wykonywania kary ograniczenia wolności i sprawę w tym
zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Kamiennej Górze do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 22 września 2022 r., sygn. II W 320/22, S. P. został ukarany za to, że w dniu 24 lutego 2022 r., około godz. 21.50, w miejscowości K., przy ul. [...], na stacji paliw O., kierując samochodem marki M. o nr rejestracyjnym [...], dokonał kradzieży paliwa w ilości 53,56 l o wartości 316 zł, czym działał na szkodę P. S.A., tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., za które

orzeczona została kara miesiąca ograniczenia wolności; na podstawie art. 119 § 4 k.w. orzeczony został obowiązek zapłaty równowartości ukradzionego mienia poprzez zasądzenie od ukaranego na rzecz P. S.A. kwoty 316 zł.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 30 września 2022 r. bez postępowania odwoławczego.

Kasację od tego orzeczenia złożył na podstawie art. 110 § 1 k.p.w. Prokurator Generalny, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść ukaranego. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 82 § 2 pkt 2 k.p.w., polegające na wymierzeniu S. P. za popełnienie przypisanego mu wykroczenia kary miesiąca ograniczenia wolności bez wskazania, że ma ona polegać na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne i zaniechaniu określenia dalszych jej warunków w postaci wskazania czasookresu w jakim ma być wykonywana, w wyniku czego doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 20 § 2 pkt 2 k.w. i art. 21 § 1 k.w., co czyni wydany wyrok niemożliwym do wykonania.

W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, stąd podlegała uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Zasadnie zarzucił Prokurator Generalny wadliwość wyroku wynikającą z naruszenia przepisów powołanych w kasacji. Zgodnie z art. 82 § 2 pkt 2 k.p.w. wyrok skazujący obwinionego za wykroczenie zawierać musi między innymi rozstrzygnięcie co do kary, które powinno być kompletne i odpowiadać przepisom prawa materialnego, gdyż jedynie wówczas możliwe staje się jego wykonanie. Temu wymogowi Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze nie sprostął. Orzekł bowiem karę miesiąca ograniczenia wolności nie precyzując dalszych jej elementów, tj. tego w jaki sposób ma być wykonywana i w jakim zakresie. Kara ograniczenia wolności przewidziana w kodeksie wykroczeń trwa jeden miesiąc, a w czasie jej wykonywania ukarany zobowiązany jest między innymi do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne (art. 20 § 2 pkt 2 k.w.). Obowiązek ten polega na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na

cele społeczne w odpowiednim zakładzie pracy, placówce służby zdrowia, opieki społecznej, organizacji lub instytucji niosącej pomoc charytatywną lub na rzecz społeczności lokalnej w wymiarze od 20 do 40 godzin. Niezbędne zatem było w sytuacji określenie tej formy obowiązku i czasowego zakresu jego wykonywania. Wprawdzie art. 21 § 2 k.w. przewiduje również alternatywną formę wobec obowiązku określonego w art. 20 § 2 pkt 2 k.w., tj. potrącenie wynagrodzenia, jednakże tego typu orzeczenie możliwe jest jedynie wobec osób zatrudnionych, którego to warunku ukarany nie spełniał. Na rozprawie wskazał bowiem, że nie jest zatrudniony (k. 30). Niedoprecyzowanie treści wyroku w tej części i poprzestanie jedynie na określeniu rozmiaru kary ograniczenia wolności stanowiło niewątpliwie rażące naruszenie art. 20 § 2 pkt 2 i art. 21 k.w., które rzutowało w sposób istotny na treść wyroku. Czyniło go wszakże niemożliwym do wykonania. W postępowaniu wykonawczym tego rodzaju uchybienie nie podlega konwalidacji (zob. np. wyrok SN z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. V KK 336/13, LEX nr 1418903). Jednocześnie trafnie skarżący zauważył, że brak w wyroku rozstrzygnięcia co do ustawowego wymogu określenia czasu wymiaru pracy przy orzeczonej karze ograniczenia wolności implikuje wystąpienie rażącego naruszenia prawa materialnego, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Biorąc pod uwagę powyższe uwarunkowania konieczne było uchylenie wyroku w zaskarżonej części, w której zaniechano określenia sposobu realizacji kary ograniczenia wolności i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kamiennej Górze do ponownego rozpoznania.

[SOP]

[ał]